

A négy gyöngyszem és még egy

Vértes Judit

Vértés Judit: A négy gyöngyszem és még egy

Vértes Judit

A négy gyöngyszem és még egy

Nagykanizsa 2010

Illusztrálta:
W. Kovács Ágnes

Szerkesztette, a szöveget gondozta:
Tábori Imre

ISBN 978-963-9782-16-7

Kiadja a 15 éves Czupi Kiadó
8800 Nagykanizsa, Pityer u. 19.
Tel.: +36 93 320 766, +36 30 9371614
www.czupi.hu

Bevezető

Csúnya, lusta, rossz nagymama vagyok. Úgy látszik, „örökül én nem sokat hagyok”.

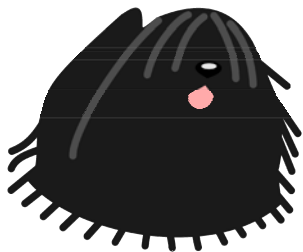
Nem vezettem naplót az öt „kis” unokámról, a hétköznapi csodákról, az ünnepi pillanatokról, a sok közösen megálmodott meséről. Szeretném ezt – így az ünnepek előtt – részben pótolni.

Küldöm a bohókás, képes füzetecskét – a majdnem könyvet – karácsonyi ajándékként: Fruzsinak, Bencének, Blankának, Lilikének és Viktor-Atinak.

Küldöm a verseket és a meséket sok szeretettel az ovisoknak, kicsiknek és nagyoknak.

Így lesz nyugodtabb a nagymamai lelkiismeretem, és így lesz fényesebb az én ünnepem is.

Kicsi Puli

Fuss, fuss, kicsi Puli! Vonat jön, szélsebes, eszeveszett. Jaj!!! Minden hiába, két kis lábad bizony bizony oda- veszett. Kicsi kutya, hol a gazdád? Ki segít most neked? Vérző csonkod ki köti be, ki törődik veled?	Hála Isten még éppen jókor, jött, sietett a drága jó öreg doktor. Meggyógyult a kicsi Puli, nem is sokat várt. Alig telt el 3-4 nap, máris lábra állt, újra vígán járt. Dehogyan járt!	Futott, rohant, örömeiben táncolt. Egy kis huncut kutya- lánnyal boldogan viháncolt. Gyerekek! Ha arra jártok, láthattok még csudát: sok-sok négy lábú kedves, aranyos, kicsi puli- kutyát. Nahát!
--	---	---

A négy gyöngyszem és még egy

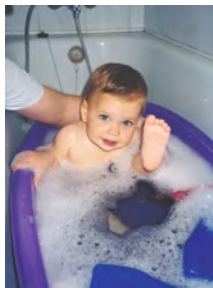
Fruzszi meséje

Egyszer régen – éppen tizennyolc éve – egy nagy-nagy emeletes házban ici-pici tündér-baba született.

Fruzsínának nevezték el a kicsi lányt.

Kaphatott volna más nevet is, mint például Ibolya, Gyöngyvirág, Gyopárka, Viola, de hát minden így volt jó.

Fruzsika, Fruzsika, neved zengő muzsika... köszöntötték a virágok a patak partján, meg a madarak, de még a szorgalmas vízipók is.

Majd elfelejtettem mondani, hogy a hatalmas emeletes ház mögött pompás virágoskert terült el, meg egy muzsikáló-mesélő patak.

Itt játszadozott mindig Tündér-mami és Tündér-Lala egyetlen első gyöngyszeme.

Nőtt, növegetett a kislány, ahogy ez már szokás – aranyos, bohókás, kedves gyermek lett belőle. Szeretett mindent, ami körülötte volt: a házat, a kertet, a mesélő patakot; még a fényekkel és az árnyékokkal is bújócs-

kázott. Esténként – a magas teraszról – megcsodálta a Duna csíkját, az égen a sziporkákat, meg a kifli alakú Holdat.

Egyszer, amikor boldogan hancúrozott, ugrándozott a patak partján, hirtelen váratlan meglátott egy dülledt szemű békát. De nem akármilyen béka volt ám ez! Egy tenyérynyi vízililimonon úszott Fruzsika felé. Amikor aztán kiugrott hozzá, hosszú lábával elrúgta a lilium-csónakot. A kicsi lány nem ijedt meg, hiszen sokat hallott ő az erdő állatairól: a nyusziról, a sánta vörös rókáról, a madarokról, no és persze a békákról is.

– Szervusz béka! Csúnya vagy és csúszós vagy, és zöld, zöld, zöld! – mondta Fruzsika.

A béka hatalmasat ugrott ezekre a szavakra, majd fergeteges táncba kezdett, és vígan kvartyogott hozzá:

– Lehet, hogy csúnya vagyok és csúszós, és zöld, de azért én táncolok is neked, hogy örömet szerezzek. Tetszett? Még magasabbra is tudok ugrani, ha akarod, elérem én a bokor tetején szövögető pókot is.

Fruzsika gyöngyszíve megsajnálta a kis hencegőt és tapsolni kezdett. Tapsolt, tapsolt, már dagadt és piros volt a tenyere, amikor azt mondta:

– Legyél a barátom! Nem is vagy te olyan csúnya, amúgy nagyon ügyesen ugrálsz, és táncolni is tudsz... egy kicsit.

Aztán megkérdezte:

– Van testvéred, békuci?

– Nincs – brekegett a brekeke – de majd lesznek, és akkor elhozom őket hozzád.

– Hát neked vannak tesóid? – kérdezett vissza a jó barát.

– Nincs, én egyedül vagyok – szomorodott el Fruzsika. – Tudod, én tündérnek születtem, a felhőkben lakom a szüleimmal, és ott nincsenek gyerekek....

– Te kis füllentő! – kvartyogott a béka, és nagyon kimeresztette a szemét.

Teltek-múltak a napok, a hónapok. Történt egyszer nemsokára, hogy a tündérlánynak testvére született. Aranyhajú kisfiú, kerek arcú, mosolygós. Táncra perdült mindenki: Tündér-mami, Lala papi, és az összes nagymama. Fruzsika röpült, röpült, rohant a patakhoz. Még oda sem ért, már világgá kiáltotta:

– Békuci, békuci, gyere, gyere, szeretnék valamit mondani! Testvérem született, Bence a neve. Tüskés a haja, mindig mosolyog, és sokat eszik.

De a béka nem jött, csak a vízililiom-csónak. Azon egy levél békairással, meg egy csomag. Mi is volt a levélben? Ki nem találnátok.

„Nem felejtettelek el kicsi tündér, de most nem tudok hozzád menni, mert egy vérszomjas dög megharapta a lábam. Küldök neked valamit, a csomagban megtalálod. Meglátod, milyen jó lesz az a valami, ha majd farsangi bálba mentek a tesóiddal.”

A kislány kíváncsian bontogatta a gondosan becsomagolt meglepetést. Hogy mi is volt benne? Nem más, mint sok-sok csillogó, villogó, zizegő arany meg ezüst szál és szép hosszú, színes szalagok.

Teltek-múltak a napok, a hónapok. Nemsokára még két testvérke született: a csillagszemű Blanka és angyal Lilike. Fruzsikánál nem volt boldogabb kislány kerek e világon. Játszottak, nevettek, bohóckodtak. Olyan jó volt így együtt. Persze alig várta, hogy elújságotlhassa örömét, mehesse a muzsikáló-mesélő patakhöz. Boldogan kiabált, pontosan úgy, mint régen.

– Béka, béka, békuci, gyere hozzám! Kistestvéreim születtek, igazi babák!

Lássatok és halljatok csudát! Megcsobbant a víz, araszolgatva úszott négy vízililiom-csónak, négy dülledt-szemű békával.

– Figyelj rám, kicsi tündér! – brekegett a régi jó barát... – ezt neked hoztuk! – és Fruzi elé pottyantottak négy csillogó gyöngyszemet.

– Ezek igazi gyöngyök, jól vigyázz rájuk, ugyanúgy, mint a testvérkéidre.

Az álmélkodó kislány meg sem tudta köszönni a váratlan ajándékot. A vízililiom-csónakok sebesen siklottak visszafelé. A négy béka még sokáig integetett, aztán eltűntek a nagy, parti csendben. Akár hiszitek, akár nem, így történt. Fruzsika a mai napig őrzi a gyöngyöket. Aki nem hiszi, járjon utána.

Fruzsikám, te voltál az első, az egyszerű csoda, nagyon szeretlek.

Birsalmafoci és a nagy utazás

Bence meséje

Egy aranyhajú kisfiúról mesélek nektek. Bencének hívták. Kaphatott volna más nevet is, például Bonifác, Bendegúz vagy éppen Béla. De hát minden így volt jó.

Sok-sok csuda játéka volt ám: építőkockák, várak, lego, katonák, csuda-karikák, labdák, száguldó kis- és nagy autók. Ezekkel játszott aztán a kisfiú, bohóckodott, és közben olyan nagyokat nevetett, hogy a levelek lepottyantak a fáról, a szomszédból meg átjöttek a jóbarátok. Ha már átjöttek, ott is maradtak.

Talán legjobban a fakardjával szeretett játszadozni, hadakozni és harcolni. Amikor csak tehetette – és nem látta senki –, átmászott a magas teraszon, a bástyafalon, és hopp, kiugrott a kertbe. Na, aztán jött ott a csihipuhi. Nagy erőt érzett a kicsi vitéz a karjaiban, ütöttévágta az ellenséget: a bokrokat, a virágokat, de még a katica-bogarakat is. Nyöszörögve, ijedten hajoltak meg ilyenkor az ágak, a virágok, a bogarak is búvóhelyet kerestek. A kertbe áthajló orgonaág – aki szintén sok csihipuhit kapott – így szólt a megszeppent társasághoz:

– Nem is akar minket bántani, csak az erejét próbálgatja. És egyáltalán, értsétek meg, még nagyon kicsi.

Hát, ez az erős, kicsi vitéz sokat játszadozott az egyik nagymamája udvarán. Volt ott aztán mindenféle csuda dolog: égig érő birsalmafa, repülő szánkó, téglával elkerített nagy homokozó, meg olyan hinta, hogy át lehetett vele fordulni és fejjel lefelé is megnézni a világot. Az udvar legvégén meg egy nagy-nagy fatuskó

trónolt. Ne nevessetek, gyerekek, mert ez nem egy hétköznapi, közönséges fatuskó: szeme, szíve, de még lelke is volt.

Történt egyszer, hogy kis-Bence és Fruzsika az udvaron bújócskáztak, a rothadt, puffatag birsalmákkal fociztak, egymásnak passzolgattak. Aztán gondoltak egy merészet, és mind a ketten felpattantak a fatuskó hátára. Elöl ült az aranyhajú, ő volt a vezető. Irgalmatlan hangerővel berregett, bár az „r” betűt akkor még egészen jól nem tudta kimondani. Testvérkéje, Fruzsi mögötte ült és kapaszkodott erősen. Így biztatta a sofőrt: – Gyorsabban, gyorsabban, kapcsolj rá, Bence! Vigyázz! Kanyarodj!

S ahogy ezt kimondta, abban a szempillantásban a tuskó felemelkedett a földről, és nagy-nagy sebességgel elindult. Csak egy sötét, tátongó lyukat hagyott maga után. Közben Fruzsika meg lepottyant a hátsó ülésről. Torkaszakadtából kiabált: – Gyere vissza, gyere vissza, ezután jobban vigyázok rád! Gyere vissza, jaj, jaj, jaj!

Bence már a messzi távolból válaszolt: – Nem tudok megállni! Elromlott a fék! Nem megyek én messzire, csak a világ végére! – kacagott, és eltűnt a felhők között. Repült, repült, és egy cseppet sem félt. Ahogy szorította a tuskót, egyszer csak érezte a motorszív tiktakkolását, észrevette, hogy ő már rendes kormányt fog, fékezni is tud, s kénye-kedve szerint változtathatja a sebességet. Sokáig, nagyon sokáig repült. Egy idő után aztán elunta magát, meg éhes is volt.

– Most már vissza is fordulok! Engem várnak a birsalmás udvaron.

Ahogy ezt végiggondolta, kicsit el is pityeredett, hiszen még egészen aprócska volt.

S lássatok és halljatok csudát: a merész motor zihálva, köhögve megszólalt: – Egyet se búsulj barátom, ha úgy kívánod, vissza is fordulhatunk. Brrr-brrr. Kapaszkodj erősen!

Kis Bence fáradtan ráhajolt a tuskóra, azt még látta, ahogy motorszemeivel biztatón pislog... és elaludt. Arra ébredt, hogy valaki szelíden simogatja.

– Mami, mami, te vagy? Ke-restél? Megjöttem.

De nem Tündér-mami volt, hanem egy rongyos kabátkás,

kicsi, pufók pandamaci, aki így dörmögött magában:

Pandamaci vagyok, rongyos már a kabátom,

Aranyhajú Bence meg az én kedves barátom.

Gyere Bencus, szaladjunk,

hadd lobogjon a hajunk, se hajunk, se bajunk.

– Nahát! – kiáltott örömmel a kisfiú. – Nekem ilyen játékom van otthon!

– Én vagyok az! Eljöttem utánad, hogy ne legyél egyedül. Most én vigyázok rád, gyere menjünk, keressünk egy jó, kitaposott gyalogutat.

A panda-gyerek izgatottan kapkodta tappancsait.

A fák védőn összeborultak felettük. A madarak cikázva mutatták az utat, a napsugár is utat tört magának, és simogatta a két kis vándor arcát.

Egyszer csak egészen váratlanul egy sötétszürke, erdei labda gurult eléjük.

– Mi a manó! – lelkesedett kis Bence, és egy merész, kemény rúgással átpasszolta a labdát pandamacihoz. Az meg vissza. Ez így ment jó sokáig. Amikor megunták, kapura céloztak.

– Na, elég volt a gölokból! – szólt a kis gombolyag. – Nem vagyok én labda, csak egy süni... – és kieresztette tüskéit.

– De most aztán te leszel a labda, panda! – mondta a süni, és rúgásra készen állt.

Nagyon-nagyon nevettek, még a madarak is ijedten rebbentek szét. Aztán elindultak a jól kitaposott gyalogúton. Három nap, három éjjel bandukoltak, mire megpillantották a muzsikáló-mesélő patakot. Éppen Tündér Fruzsika állt a partján, könyörögve kiabált:

– Béka! Béka! Gyere ide hozzám! Segíts megtalálni a testvéremet! Nagyon unatkozom nélküle.

Még végig sem mondhatta, kis Bence nevetve ölelte át testvérkáját. A nagy mulatozás kellős közepén megszólalt Tündér-mami:

– Bencécském, ébredj, nem akarom, hogy elkéssz az iskolából!

Hát, így történt az eset, régen volt, de minden szó igaz. Ha látni akarjátok, gyerkőcök, a birsálmás udvart, meg a mérész tuskómotort, kérjétek meg

Bencét, szívesen megmutatja nektek. De csakis nektek.

Bencécském, ilyen aranyos, vidám, játékos kisfiú voltál. Hamar megnőttél, nagy bajnok lett belőled. Maradj mindig szerény és okos, őrizd a varázserőt a lábadban. Becsüllek és nagyon szeretlek.

Bababirodalom a mosókonyhában

Blanka meséje

Egyszer régen két kicsi csillag játszadozott a sziporkás égen. Viháncolva lökdösték egymást, s ahogy csengve-bongva összeütköztek, a kisebbik lepottyant a felhőszőnyegről.

– Jaj mamám! Jaj mamám! – kiabált, csilingelt keservesen. – Gyere értem, gyere értem!

– Kicsi kincsem! – szólt Csillagmama. – Jó helyre mész, fényt viszel egy aranyos kislánynak, akit Blankának hívnak.

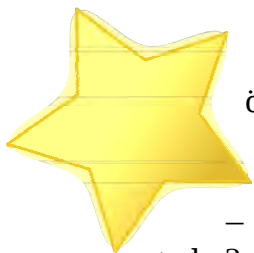
A rakoncátlan kis csillag megnyugodott. Beragyogott az ablakon, a fénye is fogyott, egyre kisebb és kisebb lett. Blanka pedig – akinek a fényt vitte – lassan, de biztosan nőtt, nődögélt. Huncut, vidám kislány lett, pontosan olyan, mint a tündöklő kis csillag.

Gyerkcöcök, most már elárulhatok nektek egy titkot. Ha még nem tudnátok, Blankáék háza mögött – a kerten is túl – csörgedezett egy muzsikáló-mesélő patak. De nem is ez az érdekes, hanem hogy a házuk alatt egy nagy-nagy mosókonyhában éldegéltek a kislány babái és a játékállatok.

Amikor csak tehetett, és nem látta senki, lelopakodott a mesebirodalomba.

Babagyermekai mind-mind nagyon várták. Amikor meglátták, örömben nagy viháncolást, kiabálást rendeztek.

– Drágáim, itt vagyok, ragyogok! Alig vártam, hogy jöhessek hozzátok!

Még végig sem mondhatta, egy pici, félszemű, szakadt ruhájú baba az ölébe ugrott. Erre a fehér szoknyás, kék szemű, félkarú baba hüppögni kezdett.

– Igen, igen? Mindig csak öt dédelgeted...? Mert... mert ő még kicsi? Tegnap is ő volt az öledben. Milyen egy mami vagy te?

Blanka „mami” úgy meglepődött, hogy szólni sem tudott. Közben arra lett figyelmes, hogy a sarokban, a zöld trikós fiúbarbi sorba állította a lánybabákat, és mindenki kapott egy jól irányzott bokarúgást. A babák megszeppenve hallgattak, és csak túrték. De aztán Blanka erősen, szúrósan odanézett, és a fiúbarbi megszélidült. Odafutott a félszemű, ölbeli babához, és meg-simogatta. A fehér szoknyás, kék szemű, egykezűnek meg azt mondta:

– Nem is vagy csúnya. Szép vagy, többet nem rúglak meg.

Majd leült a sarokba.

– Na drágáim, sorakozó! Megyünk az erdőbe kirándulni! – szólt szigorúan a kislány.

– Jaj, de jó! Jaj, de jó! Halihó! Halihó! – örvendezett a vidám társaság.

Amikor a sűrű rengetegbe értek, nagyot rikkantott egy pufók, rongyos kabátkájú pandamaci:

– Én már jártam itt, nem is olyan régen – mondta. – Tudom az utat, gyertek csak utánam.

– Én is voltam erre! – szólalt meg a háta mögött a süni. – Itt fociztunk Bencével.

Egy nagy-nagy tisztáson lepihentek, eszegettek, majd táncra penderültek.

Egyszer csak, egészen váratlanul, egy árnyék vetődött a tisztásra. Nem árnyék volt ám az, hanem egy hatalmas, rémes, fekete köpenyes erdei szörny! Megállt az ijedt kis Blanka előtt, s azt ordította:

– Te táncoslábú kislány! Add oda nekem a babákat, meg a játékaikat, különben elvarázsollak benneteket!

Blanka válaszolni sem tudott, mert nagy-nagy forgószerű támadt, és egy szempillantás alatt eltűnt a vidám társaság.

Ott állt az erdei tisztáson Blanka

„mami”, szeméből patakozott a könny. Szívecskéje azonban azt súgta, hamarosan megtalálja játszó-pajtásait. Elindult hát egyedül. Ment, mendegélt a sűrű rengetegben, a jól kitaposott gyalogúton. A fák védőn összeborultak felette, a madarak cikázva mutatták az utat, a napsugár selymesen simogatta a szomorú kis vándor arcát. Végre-valahára egy patakhoz ért. Na, milyen patakhoz? Bizony-bizony a muzsikálómesélő patakhoz. És lássatok csudát: vízililiom csónakokon jött-jött a sok baba és a játékállatkák. Volt ám öröm a parton! A horpadt hasú tigris felkérte táncolni a pufók pandát, a tépett fülű nyuszkó az egykezü, fehér ruhás kislányt, a süni meg a világító pókot forgatta meg.

– Drágáim! – örvendezett anyukásan a kis Blanka. – Ezután nagyon fogok rátok vigyázni, és meggyógyítom a betegeket is.

Úgy is lett. Épültek, szépültek, gyógyultak a babák és a csonka, beteg játékállatok.

Egyik este, amikor Blanka feljött a mosókonyhából, egy fényes, nagy gyöngyszemet talált a párnáján. Nem tudta, ki tette oda. Gyerekek, holnap ti is megnézhetitek, de vigyázzatok rá nagyon, nehogy összetörjön.

Arany, egyetlen Blankucim, legszelídebb unokám. Nagyon vidám, huncut, kissé rakoncátlan gyerek voltál. Talpraesett, okos nagylány lettél. Szeretnék veled sok mindenről beszélgetni, úgy érzem, én is sokat tanulhatok tőled. Puszilla, nagyon szeretlek.

Erdei óvoda

Lilike meséje

Hol volt, hol nem volt, nem is olyan régen történt, amiről mesélek. Ha jól emlékszem, éppen tizenhárom éve. Csodálatos virágok nyíltak akkoriban a réten és abban a virágoskertben, ami éppen a nagy, emeletes ház mögött volt. Itt játszadozott Fruzsika, az aranyhajú Bence és a kicsi, csillagszemű Blanka. Kergetőztek a lepkékkel, gyűjtötték a katicabogarakat.

– Jaj, de keservesen sír valaki – mondta Bence. – Gyertek, megnézzük, ki az!

Odalopakodtak az ablakhoz, s mit láttak? Tündérmami ölében egy icipici baba ült; angyalarcú, mosolygós, pufók. Lilikének hívták. Kaphatott volna más nevet is, például Liliom, vagy Ibolya, Viola, esetleg Virág, Őzike vagy Napsugár. De hát minden így volt jól.

Szóval volt öröm a házban. Tündér-Lala keringőzött, majd orra esett. A testvérek meg boldogan ugrabugráltak örömükben. Hát, így történt.

Nőtt-nődögelt a kicsi Lili. Amikor már nagyobbacska lett, türelmetlenül várta, hogy elmehessen az erdei óvodába. Aztán a mamija el is engedte, mert bízott benne. Tudta, hogy vigyáznak rá a fák, a cikázó madarak, de még a virágok is. Ment-mendegélt a kislány a jól kitaposott gyalogúton. A madarak mutatták az utat, a napsugár selymesen csiklandozta Lilike arcát.

Már messziről megismerte kis pajtásait. Boldog ugrándozásba, kiabálásba kezdett.

– Halihó! Halihó! Itt vagyok, ragyogok!

S önfeledt örömeiben véletlenül belerúgott a kicsi süni.

– Na ne! Angyalka! – visított a gombolyag. – Nem vagyok én labda.

A kicsi lány sajnálkozva félreugrott, éppen a sánta, vörös róka lábára. Nagyot huppantak, a földre estek, s annyira nevettek, hogy még a könnyük is kicsordult. A többi óvodás meg velük kacagott. A nagy viháncolásban Lilike nem vette észre, amikor régi jó barátja, a tépett fülű nyuszkó belebújt a hátizsákjába.

Az ovisok éppen homokvárat építettek. Őzike óvónéni így szólt:

– Drágáim, mókuskáim! Most hozzatok az erdőből szép, zöld ágakat, kidíszítjük a várat!

Lilike ment elöl, nyomában a süni, a sánta róka, és hátizsákjában a nyuszi. Vígan gyűjtögettek, közben énekeltek:

*Hejehujahaj, fejünkön a haj,
Van itt sok-sok gally.*

A kis csapat hamarosan visszaérkezett. Őzike óvónéni nagyon megdicsérte őket. Lilikét meg is simogatta.

Ebéd után futóversenyt rendeztek. Három, kettő, egy, rajt! – kiáltott erős, mély hangján farkas koma. Bizony-bizony még Suba kutya is felkapta nagy, busa fejét.

Lilike meglódult, vitte a lába, alaposan megizzadt, annyira igyekezett. Először még a sor végén futott, aztán egyre jobban felgyorsult. Mellette az öreg barnamedve fiacskája futott, akit Bocsi Öcsinek hívtak. Végül Bocsi Öcsi lett az első, Lilike a második.

– Bocsi – mondta Öcsi Lilinek.

Mindenki kapott egy szív alakú falevelet, meg túró rudít.

– Sorakozó! Figyelem! Még egy menet lesz... – harsogott farkas koma.

Nagy lendülettel futni kezdtek. Először majdnem együtt haladtak, aztán kialakult a végső sorrend. Most Lili lett az első.

– Nahát ilyet! Még ilyet! – csodálkozott lihegve a kicsi lány.

Bocsi Öcsi a második, Pandácska a harmadik lett; a vörös róka futott be sántikálva negyediknek.

Volt is öröm akkora, mint a kerek erdő. Mindenki táncra perdült. A nagy felfordulásos vigasságba visító hangon bekiabált a kicsi Süni:

– Én is győztem! Én is győztem! Nem látjátok? Második lettem!

– Hogyhogy? Miket beszélsz te... tücsköt-bogarat... össze-vissza? Nem is indultál, te szerencsétlen hengegő! – mondták neki kórusban.

Hát képzeljétek, a Tüsi Süni Bocsi Öcsi hátába kapaszkodva utazott, úgy versenyzett. Hát, ezen aztán annyira nevettek, hogy orra buktak, hasra estek, onnan lestek.

– Bocsikám, jó voltál! Alig maradtál le – mondta később Lilike.

– Hát... hát... hát... akkor én ketten futottam a csaló Sünival – válaszolt az agyonizzadt kis maci. – Kösz, kösz Lilike!

– Gyertek utána madárkáim! – adta ki a vezényszót egy kicsit később Lilike. – Gyertek csak, mutatok nektek valamit!

Elindultak kézen fogva; mentek, mendegéltek a jól kitaposott gyalogúton. Egyszer csak egy patakhoz értek. Ez a patak – lássatok csudát – muzsikált és mesélt. Most azt suttogták a habok: s... s... kicsi vándorok, menjetek szépen haza, már mindenki benneteket keres; Őzike óvónéni is szomorú és sírdogál.

– Azt hiszem... nem biztos, ... de lehet, hogy én vagyok a hibás... – hüppögött Angyal-Lili. – Én, én igazán csak jót akartam, többet ilyen nem csinálok... az biztos... esetleg csak még egyszer... azért előfordulhat.

Halihó, halihó, itt vagyunk, megjöttünk, három napja nem ettünk – rikkantott nagyot a kicsi lány.

– De jó itthon! De jó itthon! El is fáradtam. – ezt gondolhatta, mert álomországban ölelte már a barátait: Bocsi Öcsit, a sánta vörös rókát, a Pandácskát, a huncut sünit, no és a tépett fülű Nyuszit.

Itt a vége, fuss el véle, de ne szaladj messzire. Reggel pedig ébresszétek fel Lilikét, mert ő már nagy, iskolás.

Arany, egyetlen Lilikém! Alvótársam voltál. Egyszer azt mondtad, ha plafonig érne a pénzed, és mi négyen nem lennénk, mit érnél vele. Igazad volt, ti vagytok az életem. Nagyon szeretlek.

A kicsi felhő-lány

A fenyőfák
ég-csúcsán
táncol
a napsugár.
A fényben
fürdik,
kacag
egy
kócos,

bodros,
kicsi
felhő-lány.
Illeg-
billeg,
valamit
matat,
kutat,
szerelmes

párjához
keresi
a legrövidebb
utat.

Esküvő
lesz az
égi
mezőkön,
pompás
nagy
buli,

vigalom...
Remélem –
szól
felhő-mami:
nem lesz
itt bánat,
könny,
meg
földi
siralom.

A fenyőfák is
készülnek,
csendesen
hangolnak,
sejtelmes
lágý
zenét
este
majd ők
adnak.

A bájos
kicsi
felhő-
lány
már
felöltözve:
fehér
ruhában,
habcsókos
kalapban
vár, mint
mesebeli
álom...

Szeliden
szól:

úgy
várom
a párom,
ő az én
egyetlen
édes-
kedves,
szerelmes
felhő-
ideálom.

De hol
a talpig-
legény
vőlegény?
a dolog
már ciki...

mindenki
őt lesi
az égi
„hadsereg”
lázasan
kutatja,
keresi.

Közben
váratlan,
véletlen
szél-
úrfi
jő, zúg,
süvít
a kegyetlen.

Úzi
kergeti
cibálja
a lakodalmas
népet,
én még
soha nem
láttam
ilyen
szomorú,
siralmas
ünnepi égi
képet.
Zokog

a menyasszony:

– jaj
mamám!
– jaj
mamám!
elcsúszott
elszakadt
a gyönyörű szép
fehér ruhám,
meg a
habcsókos,
szalagos
kalapom.
Eltorzult,
elferdült
az én régi
pompás,
formás
karcsú
alakom.

– Gyere ide
maradék
kislányom,
bújj hozzám
gyermekem!
Felhő-mami
hívja
sírva.
Tudod-e,
hogy
a mi sorsunk

egy nagy
könyvben
már rég
meg volt
írva.

A kicsi
kócos-
bodros
mint
parányi
gombolyag
a mamájához
kúszott,
észre sem
vette, hogy
mögötte
ünneplő
ruhában,
bokrétás
kalapban
a vőlegénye
úszott.

Ó jaj!
nem
láthatta,
mert

köddé
vált a legény,
vagy
könnycsepp
lett belőle?

Nem tudom,
gyerkőcök,
de azt
hiszem,
még hallotok
felőle,
mert
jövőre
esküvő
lesz

az égi
mezőkön.,
pompás
nagy buli,
vigalom....

Gyertek el
ti is,
kaptok majd:
habcsókos süteményt,
köd-tortát krémeset,
üdítő friss levegőt,
vatta-puncsot, édeset.

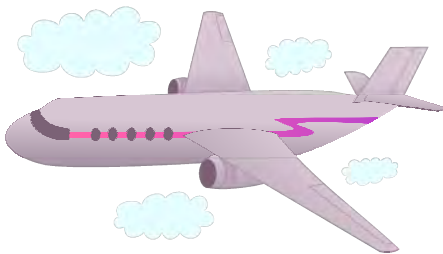

A pufók kiscsillag

Viktor-Ati meséje

Egyszer volt, nem is olyan régen, hogy az égi óvodában nagy zenebonát rendeztek a csillag-gyerekek.

Táncoltak, ugráltak, tapsoltak, egymásba kapaszkodtak. Még a felhőket is elkergették. Kicsalogtatták a napot is.

Az történt ugyanis, hogy egy kicsi csillagfiú született.

A mamája rögtön karjába vette; egy pillanatra a papája is magához ölelte, hiszen ő végig ott volt a kisfiú születésénél.

Viktornak nevezték el a bébit. Kaphatott volna egészen más nevet is, mondjuk Vilmos, Vendel, Vazul vagy Attila... de hát így alakult, és így volt jó.

– Kicsi Viktor-Ati! – szólt hozzá a papája, és fény-sugárból szőtt terítővel betakargatta, megpuszilta.

Másnap a szellőpostával üzentek a nagyiknak, a nagypapáknak, mindenkinek: unokátok született!

– Nahát, nem is tudtam róla! Micsoda meglepetés! – ébredezett Jutka mami a hírré.

– Én sem! – nyílt kerekre Laci papa szeme is.

Nagyon örültek a váratlan csodának.

Nőtt-nődögélt a kis pufók, pontosan úgy, mint a többiek. Már tudta a felhők meg a csillagok nevét, játszott a szellővel és a fényugarakkal.

– Látod a sziporkákat? – kérdezte a mamája.

– ...piporkák... piporkák...
– mondta a kicsi fiú.

– Nem, kincsem... sziporkák... sziporkák..., mondd szépen.

– ...pi-poj-kák ...pi-poj-kák... – kacagott Viktor-Ati, és vele nevetett a sok bölcsis és óvoda csillaggyerek.

Legjobban a kisautókkal szeretett játszani. Sorba rakta, a garázsba tolta mindegyiket, megigazította, ellenőrizte a

kerekeket, s közben dúdolgatott:

*Kis kerék, nagy kerék,
Guruljatok szépen,
Kis kerék, nagy kerék,
Csillag fut az égen.*

– Ez egy szupej, jó nagy autó. Szupej! – mondta, és felpattant rá.

Hirtelen felbúgott a motor, prüsskölt, fújtatott, aztán pf... pf... br... br... felemelkedett a magasba a kis csillaggyerekkel.

Nahát! Minden úgy történt, mint egyszer régen, a kis Bence tuskómotorjával. Kapaszkodott is erősen a szupej kormányba, közben nézegette a hegyeket, az erdőket, a sűrű rengetegben az állatokat.

– Szia maci! Szia róka! Ne félj nyuszi, nincs itt a farkas! Mit csinálsz, te süni? Ne szúrj meg! Csigabiga, te viszed a nehéz házadat? – így beszélgetett a kicsi fiú, és integetett a magasból.

A szuper-nagy autó egyre gyorsabban száguldott, a csillaggyerkőc félt már, meg éhes is volt. A gyomra hangosan korgott.

– Mi az? Mi az? Mi morog a gyomromban? Motor van benne? – csodálkozott, nevetett, és felébredt. Egy nagy-nagy városban találta magát, egy szép kis lakásban, éppen a hatodik emeleten.

Tapsolt, nevetett, ugrándozott:

*Itt vagyok, nagy vagyok,
bölcsibe is járok,
boltba ment a mamikám,
én csak őrá várok.
Meg az Ati-apura,
merre járhat este,
dolgozik vagy kóborol,
az a huncut beste.*

Gyerkőcök, figyeljetelek egy kicsit. Elmesélem, hogy mi mindent lehetett látni a magasból, az ablakból: templomtornyot, kupolát, a bátyán trónoló és pottyantgató galambokat, suhanó repülőgépeket és sok-sok minden mást.

Ha Viktorka megunta a nézelődést, akkor vígan játszott a kirakós kockákkal meg a tekebábukkal, vagy a pandamacival és a Donald kacsával. A nagymamája meg mesélt neki Bocsi Öcsiről, a sánta vörös rókáról, a vidám kis csaló süniről, meg a tépett fülű nyusziról. Persze közben verseket is tanultak, és mondogatták nagy vígan:

*Füleljetek kicsik, nagyok,
megérkeztem, itthon vagyok,
várnak rám a hegyek-völgyek,
később meg a csinos hölgyek.
Figyeljetek kicsik, nagyok,
most én még csak bölcsis vagyok,
megnövök majd, oviba is járok,
aki éppen értem jön, mindig arra várok.*

Teltek-múltak a napok, a hónapok, aztán váratlan dolog történt. Egyik reggel így szólt a mamája:

– Kicsi fiam, készülj szépen, mert utazunk. Nagy-nagy repülővel megyünk a felhők közé, tengert is látunk majd. Az Ati-aput meg itt hagyjuk a nagy-nagy városban.

Viktorka az ablak mellé ült, ahonnan mindent látott.

– Nézd mami! – örvendezett. – Az a bárányfelhő... az meg egy jegesmedve. Ott a hattyú, meg a darunyakú zsiráf – nevezte el a felhőket.

Egyszer csak felkiáltott:

– Jaj, de szépet látok! Mekkora kert! Sok-sok virág van benne. Az meg egy mesélő patak, ott úsznak a békák a vízililiom-csónakon. Nézd, ott a Fruzsi, meg a

Bence, meg a... Nem is akarok repülni! Menjünk vissza a nagy városba, ott van az én nagymamám, meg az Ati-apu, meg a tesóim! – és sírni kezdett.

Drága kis csillagom, kis unokám, nőj nagyra, aztán majd együtt írjuk tovább a mesét, meg a verseket. Várlak haza, hiányzol, nagyon szeretlek.

Galambmese

Egy galambpár röppent a járdaszegélyre. Szürcsöltek a tócsából, boldogan turbékoltak. Ahogy jobban megnéztem őket, pontosan láttam: az egyik fehér foltos, begyes kis hiú volt, a másik fekete mellényes, büszke fiú. A kis begyes aztán váratlanul felröppent az úttest felé. Boldog volt, nem félt, pedig a veszély közeledett. Mit közeledett? Óriási gyorsasággal, mint a szélvihar, jött, robogott az autó. Jaj, ne! ...mondtam magamban, ...szállj el, te kis merész galamblány. Még végig sem gondoltam, a begyes kis hiú ott feküdt az úttest közepén. A fekete mellényes galamb fiú röptében megtorpant. Nézte-nézte a párját a járdaszegélyről, aztán huss, felé repült.

Jaj, nehogy! ...de! Villámgyors autó kapta el, az ablaküvegnek ütdődött. Ugrált az úttesten, sérülten röpködött, egyre lejjebb és lejjebb került, és akkor jaj, egy másik autó jött! Tollak, pihék röpködtek szerte-széjjel. A begyes-mellényes – egészen közel a párjához – az úttesten maradt. A két kis galambszív megállt, az autók rendületlen jöttek-mentek. Egyetlen egy sem lassított.

Ennyit láttam. A villamos csilingelt és tovább robogott.

Úgy képzeltem azonban, hogy egyszer csak megáll egy kocsi – a sofőr apuka szelíden néz ötéves kisfiára, aki elszántan kiugrik az autóból. Odamegy a galambpárhoz, leguggol, újságpapírba csomagolja őket; boldogan ugrálva visszaül a kocsiba, és öleli-öleli szorosan a megmentett, puha csomagot.

(Mi a tanulsága a mesének? Mit kell csinálni, mielőtt az úttestre lépünk?)

Színek-szívek- emlékek

A ligetben már
avarszőnyeg:

tarka
barka
parázs
varázs.

Ágon akadt
halott levél:

moccan
koccan
pottyán
koppan.

Láng-folyondár
ökörnyál:

úszik
kúszik
nyúlik
múlik.

Fióka fent
törött szárnyú:

sűrög
forog
sikolt
rikolt.

Kicsi fiú
nagy bottal:

üti
veri
szánja
bánja.

Őszi köntös
emlékek:

húznak
vonnak
tolnak
szólnak.

Szólít szelid
iskola:

jobbkez
balkéz...
sete-
suta.

Buta lány ez
plafon-hang:

„gagyog
ragyog”
álca
pálca.

Pislog a pad
vártalak:

ültél
álltál
áztál
fáztál.

Pompás tavasz
jó a lovag:

csábít
ámít
hódít
lódít.

Perzsel a nyár
igazi vár:

ölel
csókol
bókol
hóдол
trónol.

*

Fiaim, unokák

csikóhad.

Szívem

fele

tele,

küldöm

csókom,

ölelésem;

emlékeit

kutató,

szívét-lelkét

itt-hagyó

öt-unokás

„hetvenéves”

világjáró

nagyanyó.

Nagykanizsa,
2010. október vége

Tartalom

Bevezető.....	5
Kicsi Puli.....	6
A négy gyöngyszem és még egy (Fruzsi meséje).....	7
Birsalmafoci és a nagy utazás (Bence meséje)	11
Bababirodalom a mosókonyhában (Blanka meséje)...	17
Erdei óvoda (Lilike meséje).....	21
A kicsi felhő-lány.....	25
A pufók kiscsillag (Viktor-Ati meséje)	29
Galambmese.....	33
Színek-szívek- emlékek	34
Köszönöm	36

Köszönöm

A KARÁCSONY a szeretet, a közös öröm ünnepe. Mindezt jelenti számomra – és bízom benne –, hogy sok-sok gyerkőcnek is. A karcsú kis meséskönyv megjelenése meglepetés nekem.

Köszönöm, hogy a Halis István Városi Könyvtárban a BARÁTAIM még az ünnepek előtti munka forratagában vállalták *A négy gyöngyszem és még egy* kiadásának előkészítését.

Hálásan köszönöm Czupi Gyula könyvtárigazgató, Tábori Imre, Tábori Zita, W. Kovács Ágnes, Szörényi Szabolcs igényes munkáját.

Barátságukra büszke vagyok; a karácsonyi ajándékot – sokunk nevében – szeretettel köszönöm.

A kiadó ajánlása

A nagymamák varázslatos lények. Ápolják szüleik emlékét. Vigyázva segítik szülővé lett gyermekeik életét. És persze a nagymamik elsősorban nagymamik, akik mindent megtesznek, hogy unokáik örömben éljék gyermekkorukat.

Vértés Judit ilyen nagymama, és van még egy csodálatos képessége is: úgy gondol unokáira, hogy mindjárt mesébe önti és rímbe szedi nekik és róluk szóló mondandóját.

Amikor pedig ezek a mesék képekkel és rajzokkal egy könyvbe – éppen ebbe a könyvbe – bújnak, akkor láthatóvá és olvashatóvá is válik ennek a nagymamának emberszerető lelke is.